

Cứu nguy, bình an, phúc lộc đū xuān là nét văn hóa tín ngūng, tâm linh đūm chūt nhân văn cūa tūt cū nhūng ngūng i con Phūt. Bình an, phúc lộc và thūnh vūng là nhūng mong mūc chính đāng, và nhū đó chúng ta mūi có cū hūi thūt tūp hūnh phúc cho mình cūng nhū chung tay gúp sūc làm đūu tūt cho ngūng i, đūp thêm cho đūi.

Mūc mūc thì nhiūu, mong mūn lūi vū tūn nhūng xác đūnh thành tūu đūu gì là căn būn và quan trūng nhūt đū cū nguy, lūp chí phūn đūu thì không phūi ai đi lū chùa cūng tū rū. Theo Đūc Phūt, thūt tūp sū thāng būng, quân bình trong đūi sūng vūt chūt và tinh thūn chính là nūn tūng cūa hūnh phúc chân thūc. Nūu chū thành đūt vū phūng đūn vūt chūt mà hū hao vū tinh thūn thì không thū xem là có phūc, nūi chi đūn vūc thành tūu phūc đūc vū lūng. Ngāi đūy:

"Mūt thūi Phūt nūc Xá-Vū, rūng Kū-đā, vūn Cūp Cū Đūc.

Būy giū Thū Tôn būo các Tū-kheo:

- Có ba vūc hiūn tū trūc mūt, thūi thūn nam tū, thūn nū nhūn đūc phūc vū lūng. Thū nào là ba? Nūu tín hiūn tū trūc, thūi thūn nam tū, thūn nū nhūn đūc phūc vū lūng. Nūu tài hiūn tū trūc, thūi thūn nam tū, thūn nū nhūn đūc phūc vū lūng. Nūu trì phūm hūnh hiūn tū trūc, thūi thūn nam tū, thūn nū nhūn đūc phūc vū lūng.

Đó là, này Tū-kheo, có ba vūc này hiūn tū trūc sū đūc phūc vū lūng.

Būy giū Thū Tôn liūn nūi kū:

Tín, tài, phàm khó được,
Ngọt thì, ngọt thì giết,
Biết ba vị của này rồi,
Ngọt thì tùy theo thí.
Lâu dài được an ổn,
Chẳng Thiên hạ nâng đỡ,
Thật đó vui thú,
Ngũ cốc không biết chán.

Do đó, này các Tỳ-kheo, thí nghiệm nam tử, thí nghiệm nữ nhân, hãy tìm phàm ngôn thiện thành tựu ba pháp này. Như thế, này các Tỳ-kheo, hãy học đi u này!
Bấy giờ các Tỳ-kheo nghe Phật dạy xong, vui vẻ vâng làm.

(Kinh Tăng nhất A-hàm, tập I, phẩm Cao tràng,
VNCPHVN ấn hành, 1997, tr.512)

Thì ra, có niềm tin là thành tựu phàm ngôn và vô lý luận. Đi u này trong tay của họ thì họ như người ngốc i con Phật! Cứ u nguy hiểm cho con có đi y đi niềm tin, phát nguy hiểm mất lòng sốt son và trăn vãn vãn niềm tin y. Tin chân thành vào Phật - Pháp - Tăng, tin chắc chắn vào Nhân quả - Nghiệp báo, tin sâu sắc vào Duyên sinh - Vô ngã. Chẳng cần mất niềm tin vào người khác, không lay chuyển như thế thôi là chúng ta đã "được phàm ngôn". Niềm tin y là chánh tín. Như có chánh tín nên ta không tin vào người đi u mà họ phi thực, phi nhân quả. Như có chánh tín nên luôn tin vào chính bản thân mình, "hãy tin mình tập đủ c lên mà đi". Mất niềm tin này là đánh mất tất cả, mất sự thành công mà thí u vào niềm tin này chẳng là mất huy hoàng bào nh mà thôi. Cho nên, niềm tin là cái ngu của kẻ đố, là mất của họ thì họ công đức (Kinh Hoa Nghiêm).

Sau thành tựu niềm tin mới đi tài vật. "Có thể mất vật được đố". Tài vật là những phàm ngôn thiện song rất quan trọng. Đố họ nên ngu nhân tài vật đi vào cũng phải trải qua muôn vàn khó nhọc, có người phải đi bỏ máu và nước mắt. Nên có nhu cầu tài vật là "được phàm ngôn". Nhu cầu người nghĩ rằng, kiếm tiền thì khó nhưng tiêu tiền thì dễ vô cùng. Thế thì không phải như vậy. Kiếm tiền cũng phải chịu tiền "sạch". Tiêu tiền cũng vậy, phải là mình làm nên, là trong hiện tại và tương lai.

Được biết, có tiền mà không có đố đức (phàm hạnh) thì không khéo là nguy to. Muôn kẻ u ngông nghênh vô bổ đi đã minh chứng đi u này. Không ít người học giàu lên mới học, đi đố. Nên sau khi thành tựu tín và tài, Thế Tôn chú trọng đi u vị thành tựu phàm hạnh. Phật

hành đi với hàng Phật tử chính là ngũ giới cùng với các chuân mực đạo đức Phật giáo như hân, khiêm nhường... Có phẩm hạnh mới gọi là "đức phước vô lượng".

Cho nên, thời thiêu sót khi chúng ta mong cho con giàu có mà quên quên nguy hiểm thêm cho con thành tựu chánh tín và phẩm hạnh. Thế Tôn đã chỉ rõ, chúng ta nên khuyên con Phật "hãy tìm phước nghiệp thiện thành tựu ba pháp này". Nghĩa là, nên khuyên con Phật muốn thiếp lập hạnh phúc bền vững, lâu dài thì thân phải kiên toàn ba yếu tố căn bản chánh tín - tài vật - đạo đức. Nhưng ai thành tựu như thế thì gọi là "đức phước vô lượng".

Quảng Tánh

Nguồn: <http://hoavouu.com/p42a29546/phuoc-duc-vo-luong>